

talt saa stærkt om, at denne Sag skulde fremmes hurtigst muligt uden Nedsættelse af Udvalg. Jeg vil nu sige, at er Sagen paatrængende nødvendig, maa den selvfølgelig gennemføres i Aar. Jeg har endnu ikke noget synderlig stærkt Indtryk af, at den er det. Det forekommer mig, at Forslaget trods dets Kortfattedhed er af en saa indgribende Natur, at det griber ind i mange Forhold og berører mange forskellige Erhverv. Og dernæst forekommer det mig, at Forslaget i sin Affattelse ogsaa efter Udtalelser, der bl. a. ere komne fra den ærede Forslagsstiller selv, er saaledes, at det er blevet Genstand for Misforstaaelse. Jeg formener derfor, at det ikke vilde være ubilligt at kræve, at man faar det drøftet i et Udvalg, saa at man faar de Oplysninger frem, som virkelig skulle frem, og forhørte sig hos de Institutioner, som i saa høj Grad berøres af Forslaget. Det er jo ikke noget nyt, at man for en eller anden Sags Skyld trækker Rigsdagssamlingen noget længere ud, skønt jeg ikke skal sige, at jeg i Almindelighed ønsker det. Naar man imidlertid har kunnet gøre det i Fjor ved en Sag som den bekendte Pryglelov, som dog ikke den Gang blev gennemført, forekommer det mig, at hvis denne Sag har en saa stor Betydning for vort Erhverv, som det siges, var den ogsaa værd at overveje nøje, selv om man skulde sidde nogle Dage længere inde af den Grund.

Nu glædede det mig imidlertid i allerhøjeste Grad at høre det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (Lindø). Hans Tale var mig en ren Ørenlyst. Det ærede Medlem talte om, at man ikke maatte stille for stærke agrariske Krav, og han kritiserede dette Forslag paa forskellige Punkter. Men det staar mig dog klart, at Regerings-Venstre jo dog vel ikke kan være mere agrarisk, end Agrarerne selv ere. Det forekommer mig derfor ogsaa at være glædeligt, at det ærede Medlem, den eneste, der er valgt som „Agrar“, udtalte en Kritik af Forslaget og ønskede en Forandring paa forskellige Punkter. Der er ganske særlig to Punkter, som det forekommer mig, man bør nøje overveje. Det er aldeles givet, at i de Byer, hvor disse Slagterier findes, vil der skabes ligesom et Monopol, idet et Slagteri rundt om i denne By kunde oprette forskellige Udsalg ved Hjælp af det Monopol, det faar. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet. Hvorfor kunne de ikke gøre det? Jeg kan ikke se, at der er den fjerneste Grund til, at de ikke kunne gøre det. De kunne

rundt omkring indenfor den Mils Grænse, som det ærede Medlem har bestemt, at de maa virke, oprette Udsalg paa Udsalg og konkurrere med de næringsdrivende, og ifølge den Forret, som en saa stor Anstalt faar, vil den kunne konkurrere saa stærkt med dem, at de ville blive om ikke fuldstændig udryddede paa disse Steder, saa dog i alt Fald ville faa deres Forhold forværrede i betydelig Grad. Det forekommer mig dog, at det er en Sag, der bør overvejes. Jeg kan ikke se en eneste Grund til, at det ikke vil blive saaledes efter Lovforslaget. Saa har det ærede Medlem sat en Grænse af en Mil. Jeg har ikke hørt nogen bestemt Motivering af, hvorfor det netop skal være indenfor en Mils Afstand fra Slagteriet, at man skal have Lov til at forhandle disse Sager. Jeg ved ikke, om dette er et rent vilkaarligt Valg eller om der er nogen særlig Grund dertil.

Dernæst er der ogsaa et andet Punkt, som er fremdraget i Dag, det er den Skade, man forvolder de Kommuner, som virkelig have gjort noget for at sikre Beboerne, at de kunne faa sund Føde. Det forekommer mig, at man, naar disse Kommuner have gjort saadanne Anstrengelser, skal være noget varsom med til Tak for alt, hvad de have ofret, at sige: Ved en enkelt Lovbestemmelse gøre vi alt jert Arbejde, alle jere Ofre overflødige, og alle de Penge, I have sat deri, ere tabte. Nu blev der fra det ærede Medlems Side ganske vist talt om, at Lovforslaget kunde forstaas paa en noget anden Maade. Det forandrer jo Situationen, men der blev til lige fra det ærede Medlems Side talt om, at der skulde ydes en Erstatning, og det er jo et meget godt Princip. Men det er ikke saa godt, naar man siger: Spørgsmaalet om Erstatning kunne vi tage op til Overvejelse, men først i en kommende Rigsdagssamling. Det forekommer mig at være et noget uheldigt Princip at sige til disse Byer: Nu skulle I give os et Æble, saa skulle vi se Tiden an, og til næste Aar skulle I faa en Pære, hvis vi have nogen. Det forekommer mig, at hvis man skal yde en saadan Erstatning, er det rettest at tage Spørgsmaalet op til Overvejelse med det samme.

Som sagt, det forekommer mig, at Forslaget trænger til at forandres paa enkelte Punkter. Jeg hørte jo fra de sagskyndiges Side her i Tinget, at der er saa stærk Trang til Forslaget. Jeg vil da ogsaa ønske, at de maa kunne give det en saadan Form, at det ikke maa kunne skade og virke paa uretfærdig Maade.